

vádzať operáciu pri asistencii troch lekárov, z ktorých jeden bol inštrumentárom a mal povinnosť kontrolovať počet tamponov a rúšok, a po operácii hlásiť operujúcemu lekárovi, či tento počet súhlasí s pôvodným počtom, ďalej pri spolupôsobení dvoch ošetrovateľok a dvoch sluhov, správne usudzoval, že obžalovaný mohol sa spoľahnúť na hlásenie vyškoleného asistujúceho personálu, že tampony a rúšky sú v poriadku, že teda nič z nich neostalo v tele operovanej osoby. Názor zmätočnej sťažnosti, že obžalovaný bol pod sankciou trestného zákona povinný ešte volajakým iným spôsobom sa presvedčiť, či toto hlásenie zodpovedalo skutočnosti, neľze uznať za správny. V tomto smere odvolací súd správne poukázal na to, že pozornosť obžalovaného ako operujúceho lekára musela byť upútaná na tie pre život operovanej osoby veľmi závažné úkony, ktoré on sám vlastnoručne prevádzal. Aj keď svedkovia, ktorí boli prítomní prevedeniu operácie, pre odľahlosť času sa nemohli pamätať na podrobnosti prípadu, vrchný súd, keď nebol opak toho dokázaný, mohol, hľadiac k obvyklému postupu, zachovávanému pri operáciach na klinike, prijať ako skutkový predpoklad svojho rozsudku, že asistujúci personál v tomto prípade skutočne hlásil obžalovanému na konci operácie, že tampony a rúšky sú v poriadku. Odvolací súd tiež správne usudzoval, že keď obžalovaný cieľom spoľahlivejšieho prevedenia operácie upotrebil pomoci vyškoleného personálu a tým vo svojej osobe zachoval kautely, uznané podľa pravidiel lekárskej vedy za postačujúce pri prevádzaní operácie, nemôže sa na neho uvaliť trestná zodpovednosť, aj keď bolo pri operácii privodené ťažké ublíženie na tele osoby operovanej, spôsobené tým, že obžalovaný zašil operačnú ranu, v ktorej ostala rúška. Neľze za stavu vecí, v tomto prípade zisteného, súhlasiť s názorom zmätočnej sťažnosti, že za toto ublíženie na tele je trestne zodpovedný obžalovaný len preto, že sám sa nepresvedčil, či v operačnej rane nezostala rúška. Dôvod zmätku podľa § 385 č. 1 a) tr. p. sa tu teda nevyskytuje.

Čís. 4917.

Skutkové podstaty zločinů podle § 214 tr. zák., podle §§ 2, 12 č. 1 al. 2 zák. na ochr. rep. a přečinu podle § 17 č. 1 al. 2 zák. na ochr. rep.

Nejde o zločin § 214 tr. zák. ani o zločin § 12 č. 1 al. 2 zák. na ochr. rep., neoznámil-li kdo čsl. úřadům, že čsl. státní příslušník slouží v úderných oddílech (SA.) v Německu, zvěděl-li o tom teprve, když již zločin ten (§ 2 zák. na ochr. rep.) byl dokonán.

(Rozh. ze dne 7. února 1934, Zm I 940/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 26. září 1933, pokud napadla rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 2 tr. ř. z obžaloby pro zločin podle § 214 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Obžalovanému Antonínu R-ovi dávala obžaloba za vinu, že se dopustil zločinu podle § 214 tr. zák. tím, že tajil pátrající vrchnosti pŕtahy, které by mohly vésti k objevení zločinu nebo pachatele, to jest že úmyslně hleděl zabrániti, by nevyšly najevo nebo že to aspoň hleděl stížit. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. z obžaloby pro tento zločin zproštěn. Obžaloba i rozsudek mají tu na mysli skutečnost, že obžalovaný věděl, že čsl. státní příslušník Josef K. slouží v úderných oddílech (SA.) v Německu, poněvadž mu tato okolnost byla sdělena Antonínem F-em, a že o ní nabyt vědomosti z dopisu, který dostal od SA. v M., v němž se tato organisace obžalovaného dotazovala, zda Josef K. je členem strany a zda jeho manželka bere podporu. Službu Josefa K-e v SA. vzhledem k organizačnímu včlenění SA. do strany NSDAP. v Německu, v jejímž programu jest i násilné odtržení části území obývané německým obyvatelstvem od Čsl. republiky a přivtělení jeho k německé říši, dlužno ovšem alespoň in objecto podřaditi pod zločin podle § 2 zákona na ochranu republiky.

Zmateční stížnost není odůvoděna. Skutková podstata zločinu podle § 214 tr. zák. předpokládá úmyslné tajení pŕtahů, tedy takovou činnost nebo vůbec chování se pachatele, kterým je bráněno pátrající vrchnosti, by nezvěděla okolnosti sloužící k objevení zločinu neb pachatele buď vůbec neb aby jí to bylo alespoň stíženo; § 214 tr. zák. neukládá však za povinnost, aby ten, kdo se dozví o zločinu, ihned to oznámil pátrající vrchnosti. V obžalobě není vůbec tvrzeno, v čem spočívalo tajení pŕtahů pátrající vrchnosti obžalovaným, jakou činnost obžalovaný vyvinul, pokud se týče, jak se vůbec choval, aby z toho mohl býti učiněn závěr, že úmyslně tajil pŕtahy, by K-ův trestný skutek zůstal pátrající vrchnosti utajen. Nic podobného obžaloba o obžalovaném Antonínu R-ovi ne tvrdila, ani v řízení nalézacího soudu nevyšlo najevo nic, co by takové činnosti nebo takovému chování se obžalovaného nasvědčovalo, a ani zmateční stížnost na nic takového nepoukazuje. Chování se obžalovaného, jak je obžaloba podle důvodů obžalovacího spisu mínila postihnouti, nelze podřaditi pod skutkovou podstatu zločinu podle § 214 tr. zák. Proto právem nalézací soud neuznal obžalovaného vinným tímto zločinem.

Zprošťující výrok není podle uplatňovaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. vadný ani s hlediska § 12 čís. 1 alin. 2 zákona na ochranu republiky, který na rozdíl od § 214 tr. zák. ukládá přímo za povinnost v případech v něm uvedených učiniti neodkladně vrchnosti oznámení. Podle § 12 zákona na ochranu republiky dopouští se zločinu nepřekažení nebo neoznámení trestných podniků: 1. kdo opomine p ř e k a z i t i trestné činy uvedené v §§ 1, 2, 6 až 9 téhož zákona, ačkoliv tak mohl učiniti snadno a bez nebezpečí pro sebe a osoby blízké, a 2. kdo se doví věrohodným způsobem, že se c h y s t á takový zločinný podnik, nebo že b y l s p á c h á n čin uvedený v § 6 čís. 2 a 3, a opomene to neodkladně oznámiti věrohodným způsobem úřadu (neb ohroženému). V prvním případě jde tudíž o nepřekažení trestného pod-

niku, což pojmově předpokládá, že pachatel počal již s jeho vykonáváním, čin však že nebyl ještě dokonán; v druhém případě má zákon výslovně na mysli zločinný podnik teprve chystaný, pokud jde o činy trestné, uvedené v §§ 1, 2, 6 až 9 zákona na ochranu republiky; byly-li již spáchány, platí povinnost je oznámiti pouze při zločinech podle § 6 čis. 2 a 3 zákona na ochranu republiky. (Srov. Milota k § 12.) V projednávané trestní věci bylo obžalovanému dáváno za vinu, že tajil pŕtahy o zločinu Josefa K-e, ač věděl, že Josef K. slouží v SA. v Německu, což zvěděl z dopisu, ježž od SA. dostal, a později i z písemné informace Antonína F-e, že se tedy podle vlastního tvrzení obžaloby o službě K-ově v SA. dověděl teprve, když K. už ve službě té byl, nikoli tedy, že věděl o Josefu K-ovi, že zamýšlí do služeb SA. vstoupiti a že se teprve chystá, by z Čsl. republiky odešel do Německa a tam v SA. sloužil. Že tuto službu K-ovu v SA. je alespoň in objecto podřaditi pod skutkovou podstatu zločinu podle § 2 zákona na ochranu republiky, bylo již uvedeno, a není třeba doličovat, že v těchto mezích nešlo o případ § 6 čis. 2 a 3 zákona na ochranu republiky. V době, kdy se podle toho obžalovaný Antonín R. dověděl o zločinu K-ově, byl jím zločin ten již dokonán. Neoznámení dokonaneho zločinu, třebas šlo o případ § 2 zákona na ochranu republiky, není však ohroženo trestní sankcí § 12 alin. 2 téhož zákona. Obžalovaný proto nebyl povinen ani podle § 12 zák. na ochranu republiky trestný skutek Josefa K-e oznamovati neodkladně věrohodným způsobem úřadu a tím méně mohl jej překaziti, dozvėdėv se o něm v době, kdy Josef K. sloužil již za hranicemi. Nálezací soud proto nepochybil, když skutečnost, že obžalovaný neoznámil úřadu zločin K-ův, nepodřadil ani pod § 12 zákona na ochranu republiky. Bylo proto zmateční stížnost, napadající výrok osvobozující obžalovaného pro neoznámení zločinu K-ova úřadům, zamítnouti.

Čís. 4918.

Lhůta ku provedení zmateční stížnosti proti rozsudku vyneseneému v nepřítomnosti obžalovaného počíná dnem doručení opisu rozsudku zvolenému obhájci, který ihned při hlavním přelíčení zmateční stížnost opověděl a za opis rozsudku žádal, třebaže rozsudek nebyl a ani nemohl býti doručen obžalovanému, který je neznámého pobytu; tomu není na závalu ustanovení § 427 tr. ř. ani okolnost, že rozsudek byl též aspoň částečně uveřejněn dodatečně podle předpisu § 427 odst. 1 tr. ř.

Byly-li spisy s prvopisem rozsudku doručeny státnímu zastupitelství k dalším návrhům, ježto se obžalovaný patrně vyhýbá doručení rozsudku, počíná lhůta ku provedení odvolání pro státní zastupitelství dnem onoho doručení, třebaže nálezací soud doručil spisy s opisem rozsudku státnímu zastupitelství znovu s poukazem na jeho opověď odvolání.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, Zm II 415/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného a nepřihlédl k odvolání státního